

Банка той може да ги размъни. Сичкитъ, разбира са, зарадвали са много: на ли по е лесно да носи чело-вѣкъ книжкитъ, отъ колкото метала. И на правителството много износяло: то земало за тѣзи книжки, които почти нищо не стрували, злато и сребро — нѣща твърдѣ цѣнни; макаръ то и да са е врекло въ сжщото врѣме да ги размънява за злато, но на-ли на сичкитъ, които имжтъ книжки, изведнжжъ не ще потрѣба да ги размънижтъ; сѣмо нѣкоя малка часть хора, на които е потрѣбенъ дребосжкъ, ще са обжрижтъ кжмъ банка да ямъ размъни кредитния билетъ. Значи въ банка може да лъжи сѣмо часть отъ сичкитъ пари получени отъ правителството вмѣсто неговитъ билети, а останалата часть може да пусне въ обра-щание. Ако пуца името на кредитнитъ билети винаги става така, както са е захванало, то въ обществото неможе да има избытокъ книжени пари, за това тѣ винаги ще имжтъ сжщата цѣна, и никой отъ паричната работа не ще изгуби. И наистина, какъ са е захванало замѣстванието на металическитъ пари съ книженитъ? Сичкитъ, които сж желали да ги имжтъ, дохождали въ банка и зимали билети вмѣсто златото и среброто си; подиръ нѣколко врѣме пакъ сжщитъ хора можели да даджтъ въ банка и да си земжтъ назадъ златото и среброто, като вжрижтъ кредитнитъ билети. Ако работата да бѣше тжй постоянно нарѣдена, въ обществото щѣха да са обржщжтъ толкова каймета, колкото му сж потрѣбни. Ако земание-то и даванието му порастжтъ, по-много народъ ще доде въ банка за пари; а когато то поотслабне, по-малко пари книжни ще са размънявжтъ за металически въ банка. Ясно е че тѣ да са развжджтъ много неможжтъ, и за това да падне цѣната имъ, така сжщо неможе. По-злѣ ще бжде, ако едно правителство почне силно да пуца каймета, по-злѣ ще бжде за това, защото то може въ такжвъ случай да издаде повѣче отъ колкото обществото има нужда, и за това цѣна-